

Præst. Den 31de 1910.

Kære Forældre

Vi plejer jo hvert Aar at give hinanden Haanden og ønske hinandre „en glædelig Jule og et godt Nytår“, men i Aar synes jeg alligevel, at jeg vil bringe eder en Hilsen med et Ønske om et godt Nytår fra mig og min Mand og vores Børn paa denne Maade.

Nu vi staar foran det nye Aar, drages vore Tanker jo dels fremad i Tiden og dels tilbage til de svindende Dage. Underlige Slinder og Tanker, som man skulde tro forlænges var baade gent og glemt, kan da ofte træde frem for ens Blik, ja man synes næsten, som det var i Gaar eller i Dag, det passerede, selv om det kan være Aar Tidens.

Jeg laa i min seng forleden Aften, tænkt af Dagens Sløjfe og Besvarligheder, tænkt af Børnernes Træmmel og Ispetakket, jeg laa egentlig og tænkte paa dette Ordsprog, „Modernavnet er dyrt at bære“. Ja hvormange Gineakvater kan saadan nogle Hørelser dog ikke give en Far og Mor, og hvormange Spørgsmaal bliver der dog ikke i Løbet af Dagen rettet til os, uden at man jo er i Stand til at kunne besvare hverken de Halve eller en Trediedel af dem. Nu sov de allesammen uden Beskymsning eller Angstelse for den Dag i Morgens, de nød Børnens søde Hvile — kun en sov ikke, kun en laa lyttende — en hvis Tanker arbejdede — en hvis Hjerte slog varmt for alle disse smaa, — — — det var deres Moder.

— Jeg mærkede en kold Gysen i min Kropp,
og mine Tanker blev urolige, det var ligesom de vilde
drage bort fra dette Sted, fra disse smaa som jeg

dog elskede saa højt — og dog, — gennem Nattens Måne og
Størke krydsede de fremad eller maaske rettere tilbage,
— tilbage til mine egne Barndommsminder, tilbage til
mit Barndomshjem, tilbage til det Sted hvor jeg en-
gang har ligget og nydt den barnlige, rolige og uskyldige
Livet. — En Taare listede sig ned ad min Kind,
og i den stille Aftentime syntes jeg ligesom en Røst
hviske mig i Øret, „ogsaa der laa engang en Far og
Mor hvis bekymrede Blikke stjal Sønens ^{Søde} Blund af deres
Øjne ved Tanken om min Fremtid.“

Ja kære Far og Mor, jeg skammer mig næsten ved
at skrive engang — jeg ved jo at eders Blikke eders
Ønsker og Tanker jo stadig følger mig og mine kære
saalange i lever; men det gamle Ordsprog rinder mig
jo ogsaa i Hui: „Små Børn, smaa Sorgen, store Børn
store Sorgen.“ Kære Forældre, her er i jo prøvet frem
for mig, og naar jeg nu lige har ligget og tænkt om
mine smaa, hvor kan de dog gøre os Sorgen trist
og besværlig saa tit, hvormeget mere maa i da ikke
ofte bebrejde eders store Børn, bebrejde mig kære Far og
Mor, — — nu først kan jeg rigtig forstaa hvilken
Gæld jeg staar i til eder, ja nu kan jeg forstaa
store Børn, store Sorgen.

Hvor har et Menneske ikke meget at takke en god Far og en god Mor for, og hvor kan Barndomsmin-
derne ikke følge en gennem Tiderne og lyse og støtte
en gennem Fristelsernes og Faresnes Slampe, som Livet
er saa rigt paa. - Ja hvilken Trost og Styrke maa
det ikke være for en Far og Mor at kunne sende
deres Børn ud i Verden ud i Livet med saadanne
Barndomsminde og Barndomstanker. - Og se
hære Forældre, her er det ogsaa, jeg føler, at jeg staar
saa dybt i Gjæld til eder. Tak for hvad i gav mig
da jeg var lille, tak for hvad i gav mig da jeg blev
stor og tak for alt hvad i har været og er endnu for
mig og mine kære.

Tiderne er jo saa underlige, naar jeg fra mine lyse
Barndomsaar lader Blikket glide fremad i Tiden, hvor
maa jeg da ikke sande, at intet her paa Jorden er
fuldkommen, dette mit kære Barndomshjem, som
jeg endnu den Dag i Dag jo næsten betragter som et
lille Paradis, om jeg maa have Lov til at kalde det
saadant, hvorledes har ikke ogsaa dette mit kære Hjem
været rystet af Sorgen og Alvorens tunge Haand. -
Oa, hvor er det tungt og trist, naar Tankerne skal
passere saadant et Blinde, og dog - - jeg synes ikke
jeg kan rive mig fra det igen, hvor drager ikke
saadant et Blinde mange Tanker frem i et Menneske
hjerter - - her var det jo ikke Bekymring for
ens Fremtid, der trykkede os kære Far og Mor, nej, - hendes
Fremtid har Gud sørget for, hendes Fremtid er hævet
over alt, hvad Mennesker formaar at give sine kære
og Gud ske Lov at vi ikke behøver at ofre en Tanke
paa hendes Fremtid; men alligevel - - Sorgen over

Tavnet eller om jeg skal udtrykke mig i endnu
færre Ord hvilken Betydning har ikke dette lille
Ord — "Farvel," — ja hvilket Blinde kan ikke i
dette Ord knytte sig til et Menneskehjerte.

Nu møder vi det nye Aar i Sløde, naar
jeg nu kaster et Blik frem i det kommende Aar
og de kommende Tider, saa slaar denne Tanke jo
let ned i en, "hvad vil Fremtiden bringe"; alt
ligger jo skjult for hvert Blik, kun en Ting ved
man, som H. H. Plicher skriver:

"Lig nærmer Tidens, da jeg skal væk,
jeg hører Vinterens Hemme;
thi ogsaa jeg er kun her paa Træk
og haver andet Steds Hjemme."

Ja Tiderne ere underlige, Herrens Veje ere irrasjonelle,
thi kommer den Tanke op i mig, hvorfor hænger man
egentlig saa fast ved alt dette jordiske, hvorfor
elsker og bryder man sig egentlig om noget her, ja
hvorfor er man ikke slæbt for alt.

Hvad her vi elsker ejes kun paa Borg,
paa vis Fæst saa er Naturens Orden,
og skal man være fri for Liv og Døds,
saa maa man intet elske her paa Jorden.

Ja saadan har jeg engang læst, men naar man saa
til det Resultat, at dette passer ikke. Vi kan jo snart
blive enige om at et Liv uden Glæde vilde være et
ulykkeligt Liv; men hør, et glædeligt og lykkeligt jordisk
Liv, uden Sorg og Mødgang vilde maaske end endnu
mere ulykkeligt.

Thi Sorgen er en Engles dünkke Haand,
den løfter & hvad os jordisk Kært er vordit
og løfter mod det evige hvor Aand
og derfor skal man elske her paa Jorden.

Ja kære Far! Her der kunde jo siges meget endnu, men
nu vil jeg slutte med mange Hilsener fra mig, min
Aand og vores Børn, med Tak for det gamle Aar og de
svindne Tider. Tak for Barndomshjemmet og Barn-
domsminderne i gav mig, gud i maa høste eders Løn
derfor, og saa vil vi ønske eder Held og Lykke i det
kommende Aar - ja Held og Lykke og Velsignelse i de
kommede Tider.

Venlig Hilsen fra mig og min Familie
med Ønsket om et godt og glædeligt Nytår.

Margrete